

KESZTHELYI-MANGÓ GABRIELLA

Kötőablák helyett

szavakat bízott rám az Isten
nem nehéz komoly szavakat
nem áthághatatlan parancsolatot
megfélemlítő jövendölést istencsapásról
csupán egy nonszensz képletet
miszerint az ő képére teremtett engem

vizslattam magam a tükörben
melyik ő és melyik vagyok én
vajon milyen fogkrémet szeret ő
s vajon milyen szeretek én?
szeret vajon ő is hajnalban kelni?
érzi azt hogy az élet ostoba?
mikor valahol már unalmas lenni
hátra se nézve indul máshova?
s ha megy vajon mivel megy szegény?
égi lajtorján mozgólépcsőn halad?
vagy nem megy csak ott van mindenütt
mint te és én és mi mind a Nap alatt?
egyszerre van jelen bennem és benned?
ezer alakja van vagy csak az az egy?
miért nem válaszol ezekre senki
ha mindenkiben ugyanaz a program megy?
szavakba burkolt engem az Isten
körülölel mint Jézust a lepel

KESZTHELYI-MANGÓ GABRIELLA

Dunánál

kifutó széria tagja vagyok
programjaim egy része elavult
gondolataimon a ráülő por is
csikorgó fogaskerék
Duna mellé bújva fészülöm bodrait
lagymatag haraggal túri el nekem
ha feléledne
pihenő ujjaim elmosódnának
mint egy sokat nézett bikróm felvételen
hátamon cipelem elmúlt illúzióm
hogyan tenni kell az emberért érdemes
hogyan maradjon utánam
gallyak közt megakadt hordalék
melyből sziget épül
mielőtt

Csend-képp

feszület alatt moha tenyészik
nyújtózkodik minden reggel
s körbenéz
ma sincs még feltámadás